

[Rytter.]

lidt Grund til at genoprette det. Endskønt jeg er vis paa, at den højtærede Justitsminister med mig var enig i, at der absolut ingen Grund var til at oprette det. Den højtærede Minister behøver ikke at komme op og protestere, for jeg er klar over, at han ifølge selve sin Stilling er nødt til at svare: Jo, selvfølgelig var der Grund til at oprette det. Det er altsaa det Pres, Ministeren kommer ud for fra Befolkningen og fra de lokale Myndigheder, som det er meget vanskeligt at modstaa. Thi naar Justitsministeren faar at vide, at saadan og saadan er Forholdene, skal der egentlig stort Mod til at nedlægge Embeder eller lade være med at oprette dem. Jeg gjorde det, som sagt, i flere Tilfælde, for dengang havde man det Princip, at Statens Udgifter skulde ned sættes, og jeg fandt det fuldt forsvarligt at gøre det.

Ministerens Elskværdighed over for Byretspræsidenten er saaledes ikke Grunden til, at jeg nærer Frygt, men Grunden er Ministerens Elskværdighed i visse Tilfælde, hvor man har ønsket at faa oprettet nye Embeder, som var nedlagt, og hvor Ministeren havde en stærk Stilling ved at sige: de er nedlagt af min Forgænger, og jeg kan ikke se, at der endnu er sket saa stor Forandring, at der er Grund til at oprette dem igen.

Den højtærede Justitsminister sagde i samme Forbindelse — det er derfor, jeg mener, der maa være lidt galt ved disse Forslag, ellers vilde den højtærede Justitsminister, som ellers plejer at være fuldt ud logisk, ikke benytte saadanne Argumenter —, da han var inde paa en Omtale af Byretspræsidenten og Ansættelsen af Personale, at Ministeren formelt har Magten, men at det er Byretspræsidenten, der har Ansvar og den reelle Magt. Ja, det er vist rigtigt, og jeg takker Justitsministeren, fordi den højtærede Justitsminister, ligesom den tidligere, altid har stillet sig forstaaende over for mine Indstillinger. Men det er jo ikke Tilfældet her, det er netop det, jeg kritiserer. Efter det foreliggende Forslag er det ikke Politidirektøren, der skal forhandle med Justitsministeren om Ansættelsen af de Embedsmænd, der skal sortere under ham, men det er en helt anden Embedsmand, det er Rigspolitichefen, der skal forhandle med Justitsministeren om de Embedsmænd, som Politidirektøren skal have. Det vilde være akkurat — for at tage et Eksempel —, som hvis Personale i Byretten skulde antages af Justitsministeren efter Indstilling af Præsidenten for

Landsretten. Jeg vilde anse dette for en yderst forkastelig Ordning; naar det er mig, der har med Personalet at gøre, maa det være mig, der indstiller til Justitsministeren. Jeg kan oven i Købet føje til, at jeg er glad ved, at det er Ministeriet, der har Ansættelsen, og mig, der har Indstillingsretten til Ministeriet; jeg vilde være meget ulykkelig, hvis en anden havde Indstillingsretten. Men det er noget saadant, der bliver Følgen af dette Lovforslag, der siger: Politidirektøren i København har Ansvar for Personalet, men dette Personale skal ansættes af Rigspolitichefen og Justitsministeriet.

Den højtærede Justitsminister tror ikke, at man ude omkring vilde være glad ved at faa Københavns Politidirektør som Chef for Statspolitiet. Jeg tror det, men ud fra en helt anden Anskuelse: Ikke fordi det er Chefen for Københavns Politi, men fordi man derved opretholder Kommunernes Selvstyre i den fulde Udstrækning, og vi ved, at Justitsministeren ikke er fremmed for denne Tanke: at det var Meningen at opretholde Kommunernes Selvstyre i dets fulde Udstrækning.

Den højtærede Justitsminister mente, at jeg skulde have udtalt, at de to socialdemokratiske Ordførere allerede havde antydnet en Politistat som noget, der var forholdsvist nær forestaaende. Nej, det sagde jeg ikke. Det, jeg sagde, var, at de to socialdemokratiske Ordførere saa med stor Skepsis paa den Ordning, der nu foreslaas gennemført. Vi saa jo, at de kom med Løfter om, at det og det skulde forstaaes paa den og den Maade, medens det selvfølgelig vilde være langt bedre at faa at vide, hvordan det er.

Med Hensyn til Betydningen af Uddannelsen hævdede den højtærede Minister, at man meget vel kunde komme godt ud af det med Befolkningen, selv om man havde en politimæssig Uddannelse. Ja, selvfølgelig kan man det, men det har jeg heller aldrig bestridt. Jeg har sagt, at for at være Politimester paa Landet behøver man ikke absolut at have politimæssig Uddannelse. Det er en Pligt for dem, der har politimæssig Uddannelse, at komme godt ud af det med Befolkningen, men i visse Politiembeder kunde man godt have Føling med Befolkningen uden at have politimæssig Uddannelse. Men jeg giver den ærede Ordfører for de Konservative Ret i, at det ikke har saa meget at sige, for dette Hensyn *kan* jo tages ifølge Forslaget, fordi der staar Ordene „som Regel“.